

Redmond, Washington

Doctorul FRANK PILGRIM aranjă lampa flexibilă, prinsă de masa de metal aglomerată, însă lumina suplimentară nu făcu mai clare cuvintele tipărite. Își așează ochelarii cu ramă din sârmă deasupra sprâncenelor stufoase și cernite, apoi își ciupi nările. Ochii îi erau extenuați la maximum; nu mai puteau face față efortului de a citi noaptea nici măcar o foaie, fie ea și scurtă.

Pilgrim aruncă o privire în cameră, însă detaliile rămaseră în ceață. Până nu demult, putea să se uite fără ochelari la ecranul televizorului de deasupra dulapurilor kaki. Acum, abia reușea să distingă conturul acestora cu ajutorul ochelarilor. Cataracta i se înrăutățea. Nu conta. De când cu toate porcăriile de emisiuni difuzate, televizorul devenise pentru el doar un zgomot de fond. Îi ținea companie noaptea. Îi plăcea să asculte meciurile de baseball ale formației Mariner, deși echipa îl dezamăgea de fiecare dată. La șaptezeci și opt de ani, nu se mai putea aștepta să apuce un World Series în Seattle.

Telefonul de pe masă sună la ora zece fix, așa cum obișnuia să sune de fiecare dată la aceeași oră de patruzeci și opt de ani.

– Acum termin, spuse el, vorbind la un telefon mai vechi. Se balansa în scaunul său, lovindu-se de biblioteca înaltă până în tavan, pe rafturile căreia se aflau cărțile și nimicurile

adunate de el și soția sa în timpul călătoriilor lor făcute în jurul lumii. La vară, următoarea lor destinație ar fi China.

– Doar câteva minute, și termin imediat, dragă.

Soția îi spuse să fie atent în drum spre mașină, reamintindu-i că era un bătrân cu baston și sold artificial, și că nu mai juca în defensivă la Universitatea din Washington.

– Sunt tot atât de tânăr pe cât ești tu de frumoasă, spuse el. Și, atât timp cât mă simt ca la optsprezece ani, intenționez să mă port ca atare.

Îi spuse că o iubește și închise telefonul, privind pe fereastra cu obloane din lemn de la biroul său de la parter. BMW-ul său vechi de cincisprezece ani era parcat în locul obișnuit, sub luminile portocalii și scânteietoare ale reflectoarelor. Când își deschisese cabinetul, parcare era înconjurată de sângeri și cedri, dar asta fusese acum mulți ani, când, pentru a ajunge în Redmond, trebuia să iei un feribot din Seattle peste Lake Washington. Odată cu construcția podurilor 520 și I-90, se produsese și o explozie demografică în partea de est a lacului. Acum, complexe de birouri și blocuri-turn îi umbreau spitalul.

Pilgrim își dădu în spate scaunul, închise dosarul și îl duse la dulap. Trase unul dintre sertare care avea în el un dosar pe care îl însemnase, și împinse apoi sertarul la loc. Ca în fiecare zi – fie că ploua sau era soare –, își așeză pardesiul și pălăria care, credea el, îl făceau să semene cu Humphrey Bogart în *Casablanca* și întinse mâna să stingă televizorul. Ezită când văzu ultimele știri.

„Robert Meyers a participat astăzi în cadrul Centrului de Comerț și Convenție de Stat Washington în centrul orașului Seattle, pentru a deschide conferința despre încălzirea globală.”

Pilgrim dădu sonorul mai tare și îl privi pe tânărul și charismaticul senator intrând în Centrul de conferințe și dând mâna cu alți participanți.

„Meyers s-a folosit de această oportunitate pentru a ataca din nou administrația republicană pe subiectul mediului înconjurător.”

Transmisia îl surprinse în cadru pe Meyers pe podium, la pupitru, cu multe microfoane în față.

– Iată că a venit și vremea acestui subiect, spuse el auditoriului. Oamenii din Pacificul de Nord-Vest știu asta la fel ca toți ceilalți din Statele Unite. Lipsa de interes a actualei puteri față de mediul înconjurător ne arată faptul că este depășită de problemele ce vor afecta generațiile viitoare ale acestei mari țări.

• Odată ce știrea se termină, Pilgrim închise televizorul. Curios, își ridică ochelarii pe arcade deasupra sprâncenelor și își plimbă degetul pe literele șterse ale etichetelor albe de pe partea din față a sertarelor. Fiica lui era hotărâtă să modernizeze clădirea, care acum îi aparținea ei. Însă pe Pilgrim ecranele computerelor, hard driverele, imprimantele îl făceau să se simtă ca în camera de control a unei nave spațiale. Cu toate astea, în intimitatea celor patru pereți ai încăperii sale nu era așa. El avea nevoie doar de dulapurile sale și de cele douăzeci și șase de litere ale alfabetului – un sistem de îndosariere care funcționa foarte bine înainte de Bill Gates și computerele sale. Fiica lui se înduplecă să-i facă pe plac, doar după ce el fusese de acord să separe dosarele la care lucra de cele la care nu mai lucra. În schimb, ea promise să nu-i depoziteze nici un dosar în arhivă. Dulapurile vor rămâne acolo atât timp cât el va fi în viață.

Se apropie de dulapul în care se găseau dosarele clasificate și trase al treilea sertar de jos, forțându-se să citească cerneala ștersă de pe etichetele ce ieșeau în afară. Trase dosarul de care avea nevoie dintr-un sertar ticsit și așeză următorul dosar în poziție verticală și cu eticheta în afară, apoi se îndreptă spre birou. Stând nemișcat, auzi sunetul familiar al clopoțelilor de la ușa de la intrare, care indicau că cineva tocmai intrase. La această oră târzie din noapte, el

încuiase ușa din față, iar singurii care mai aveau cheie erau portarul și Emily, care revenea uneori la birou să-și continue treaba după ce-și ducea cei doi copii la culcare. Moștenea de la tatăl ei plăcerea de a sta peste program.

Pilgrim se opri și deschise ușa de la birou.

– Emily, tu ești? Bărbatul bine îmbrăcat, într-un costum închis la culoare și un pardesiu, trona ca un gigant printre scaunele și mesele în miniatură.

Mai mult curios decât îngrijorat, Pilgrim întreabă:

– Pot să vă ajut?

– Dr. Frank Pilgrim?

– Da. Cum ați intrat?

Bărbatul închise ușa de afară și o încuie.

– Am o cheie.

– De unde aveți cheia?

Bărbatul se apropie. Nu răspunde.

– Ce doriți? întreabă Pilgrim. Nu am bani aici sau orice altceva ce ar putea fi de departe considerat medicament.

Bărbatul își vârf mîna în buzunar, scoase o seringă și înlătură căpăcelul din vârful acului.

– E în regulă, doctore Pilgrim. Le-am adus eu pe ale mele.

Ochii lui Pilgrim se îngustară. Își strânse pumnii.

– Fiica mea e aici. E...? E în biroul de-acolo. O strigă. Emily! Emily, e cineva aici. Sună la poliție.

Intrusul făcu un pas înainte fără să pară îngrijorat. Pilgrim se dădu în spate spre birou, împiedicându-se, și închise ușa, dar bărbatul apucă să prindă muchia ușii și o împinse înainte, făcându-l pe doctor să se dezechilibreze. Pilgrim băjbâi după telefon, dar avântul îi fu tăiat de o mână care-l trase de guler. Din reflex, se întoarse. Omul îl prinse de gât și îi înfipse acul hipodermic în piept, apăsând pistonul. O senzație de arsură îi invadă rapid umerii, îi cuprinse brațele și apoi picioarele. Durerea puse stăpânire pe el, împiedicând aerul să-i intre în plămâni. Se ridică, apoi căzu pe spate, pe dulapul cu acte,

izbind sertarul deschis. Imaginile i se înceteșară, deveniră distorsionate și indistincte. Se clătina spre telefon și reuși să apuce receptorul, dar nu mai avu putere și se prăbuși de-a lungul biroului, alunecând pe podea, iar mâinile traseră peste el dosarele din ultimii patruzeci și opt de ani.

Seattle, Washington

Își simțea articulațiile umflate și îngroșate, iar pielea îi era atât de rece de parcă stătuse în ploaie și amortise de frig. Dana Hill băjbâi să-și închidă nasturele, dar nu nimeri gaura. Nasturele îi alunecă printre degete. Își îndoi degetele și observă tremurul. Nu putea să-și țină mâna nemișcată. Așa că se pedepsi aspru: prinse din nou nasturele încăpățânat, își aranjă bluza și împinse mărgeaua prin despicătură, apoi își duse mâinile de-a lungul cămășii și își trase fusta de lână. Sudoarea îi picura din subsuoară – radiologul o avertiză că alumiul din deodorant ar putea denatura imaginile radiografiei.

Se așeză pe unul dintre scaune, scoase un dosar din servietă și îl deschise la prezentare. Citi trei fraze, notă ceva pe margine, închise dosarul și îl așeză pe un scaun apropiat, apoi privi încăperea. Culorile pastelate și tapetele cu flori contrastau cu masa de plastic din mijloc. Așternuturile albe ce acopereau mesele din cabinetele medicale o făceau tot timpul să se simtă ca o bucată de carne într-o măcelărie. O diagramă cu un trup feminin colorat atârna pe perete: trompa uterină de un roșu aprins, ovarele albastre, uterul verde. Își privi ceasul. De cât timp aștepta? La Strong & Thurmond, ea obișnuia să-și încheie afacerile cu clienții în șase minute; puțini erau cei dispuși să aștepte. Fiecare sfert de oră însemna .25, ceea ce se traducea prin 62,50 de dolari, adică 250 de dolari rată de facturare pe oră. Cifrele o determinară să reconsidere

statisticile despre care citise în articolele de pe internet. Cine a spus că prea multă informație e un lucru bun? Chiar trebuia să știe că în Statele Unite ale Americii o femeie din șapte are cancer la sân, că un nou caz este diagnosticat la fiecare trei minute sau că o femeie moare de această boală la fiecare douăsprezece minute? Una la fiecare douăsprezece minute. Un .20 în tabelul ei.

Celularul îi bipăi întrerupându-i gândurile de parcă i s-ar fi făcut milă de ea. Îl scoase din servietă și observă că ratase un apel de la fratele ei, James. Nu o surprindea lucrul acesta; citise undeva că gemenii simt trăirile celuilalt. Fratele ei știa tot timpul când ceva nu era în regulă cu ea. Din păcate, ea fie nu moștenise aceleași gene, fie nu reușise să le cultive. Îl sună înapoi.

El îi răspunse din prima:

– Dana? Cum de n-ai răspuns la telefon?

– Îl aveam pe silențios.

– Tu ți-ai pus telefonul pe silențios? Se simțea o undă de neîncredere în tonul vocii lui.

– Foarte amuzant. Sunt la doctor.

– Știu; mi-a zis secretara ta. E totul în ordine?

– Totul e în ordine, spuse ea, încercând să pară convingătoare. Doar un examen anual de rutină.

El nu o crezu.

– Nu pari în regulă. Pari încordată.

Ea se gândi ce să-i spună și se decise să-i mărturisească adevărul.

– Am descoperit la duș, ieri-dimineață, o mică umflătură la sân. Am venit la un consult. Sunt sigură că nu e nimic.

– Ce ți-a zis doctorul?

Ea își dădu seama din vocea lui că el se alarmase.

– Nu știi; aștept să vorbesc cu radiologul. Își îndreptă spatele pe scaun. Sunt convinsă că e în regulă. Vrând să schimbe subiectul, îl întreabă: De ce ai sunat?

El suspină și apoi întreabă:

– De ce nu-ți ascuți niciodată mesajele?

– Pentru că-mi ia prea mult timp. Știi câte mesaje primesc? E mai simplu să sun direct. Vrei iar să te lauzi că îți place mai mult să predai dreptul decât să-l profesezi?

El nu-i răspunse.

– James, era o glumă.

– Știu... Uite ce e, chestia asta poate să aștepte. Te sun mai târziu.

– E-n regulă. Eu stau aici și-l aștept pe doctor, nu fac altceva. Știi cum merg lucrurile astea. Aș putea aștepta și până mâine. S-a întâmplat ceva?

Din nou, el nu răspunse.

– Am o problemă. Nu știu exact cum s-o rezolv.

– Despre ce e vorba?

– E complicat. Aș prefera să nu vorbim despre asta la telefon. Vrei să luăm prânzul împreună? Ne-am putea întâlni în centru.

Ea închise ochii. I se părea că niciodată nu avea timp de nimic. Își frecă ceafa, simțind că urma s-o apuce durerea de cap.

– Azi nu pot. Trebuie să țin o prezentare în după-amiaza asta. Ce zici să ne vedem diseară? Se duce Grant să o ia pe Molly. Ne putem întâlni după serviciu.

– Nu pot în seara asta, spuse el. Am cursuri până târziu și patruzeci de dosare de citit despre Doctrina Erie și jurisdicția federală.

– Deci nici învățământul nu este tocmai lapte și miere până la urmă?

– Măine ai putea? întrebă el.

– Nu ești bolnav, nu-i așa?

– Nu, nimic de genul ăsta.

– Nu am calendarul la mine. Sun-o pe Linda și vezi dacă sunt liberă.

Ușa încăperii se deschise larg. O femeie înaltă, cu un halat alb peste o cămașă bej și pantaloni albaștri păși înăuntru, ținând în mână două radiografii.

– James, trebuie să închid. A venit doctorul.

El se grăbi să-i spună ultima frază:

– Bine, dar sună-mă să-mi spui ce a zis.

– Trebuie să închid.

– Dana?

– Te sun eu. Te sun eu.

Închise și își strecură telefonul la loc în servietă.

– Îmi cer scuze.

– Nici o problemă. Eu sunt doctorul Bridgett Neal. Mă iertați că v-am făcut să așteptați. Halatul alb al doamnei doctor Neal părea cu un număr mai mare. Îi ajungea până la genunchi și îi atârna pe umeri de parcă l-ar fi împrumutat de la o soră mai mare.

– Mamografia e în regulă?

Neal nu purta nici bijuterii și nici machiaj vizibil. Avea părul închis la culoare, cu un coc, și pielea albă. Dana bănuia că era de origine irlandeză, poate scandinavă.

– Dacă „în regulă” înseamnă să-ți fie turtit sânul ca pe-o ciată. Dana zâmbi. Conversația ei cu James o distrase. Acum anxietatea îi reveni în toate încheieturile, făcând-o nerăbdătoare.

Neal zâmbi.

– Îi spun, de obicei, soțului meu că fiecare bărbat ar trebui să treacă printr-o experiență similară cu testiculele, pentru a putea să empatizeze în totalitate.

Dana chicoti.

– Și nu aveți nici un voluntar?

– Imaginați-vă doar. Neal deschise lumina de pe tablă și așeză trei radiografii. Am localizat umflătura. Arată cu vârful unui stilou roșu către un punct întunecat, de mărimea unui bob de mazăre, de culoare gri. Când v-ați făcut ultimul